

Dykning på Sardinien.

Sommerferien 1991 var vi, i vores utrolige store visdom (Henrik Abrahamsen & Søren Olsen), blevet enige om at holde i Italien.

Da dykningen på Italiens østside var af tvivlsom kvalitet, så havnede vi af uransagelige årsager på Sardinien.

under vores udforskning af den østlige side af Sardinien kom vi forbi en by der hedder Cala Conone. Her havde vi hørt at der skulle ligge et dykkercenter og det viste sig at holde stik. Vi fik med tegn og fagter at vide, at ejerne ville være til stede ved 21.30 tiden om aftenen. Så vi drog af sted til campingpladsen hvor vi slog vores telt op og fik noget i maven, hvilket resulterede i at vi lige skulle have en på øjet - og vågnede kl. 22.00 . Så med lidt forsinkelse ankom vi til dykkercenteret. Her blev vi mødt af en pige (ganske nydelig og meget charmerende), der til vores store forbavselse også kunne tale engelsk. Til almen oplysning er dette en absolut mangelvare i Italien. Vi aftalte lån af flasker og tid.

Næste morgen stillede vi på havnen og blev budt velkommen ombord. Da det viste sig at de ikke havde nogen ryg skjold blev der omgående fremskaffet to BCD - jakker til os. Her efter blev vi "plantet " på to stole og nærmest beordret til at nyde sejlturen. Det ville nu også have været svært at lade være, med lufttemperatur på 30 grader og højt solskin, for slet ikke at tale om et fantastisk blåt hav. Efter en times tid begyndte Daniella at kredse rundt og snart efter fik vi et flot bevis på at krydspejlinger faktisk virker, da der kom et udslag på ekkoloddet.

Så kunne det ikke gå stærkt nok med at komme i vandet. Efter 5 minutters omklædning og 5 minutters massiv mobning pga. vores 7 m.m. vådragter var vi klar til at dykke. Straks var vi i vandet og startede neddykningen, da vi var begyndte at kunne se bunden var vi på ca. 20 m vand og guiden gjorde os det forståeligt, at vi skulle vende os om. Da vi gjorde det fik vi et fantastisk syn kastet lige ind i masken, ca. 30 m fra os stod et næsten intakt skib ret på kølen og omkring det stod i tusindvis af fisk. til jeres oplysning kan jeg fortælle at skibet var omkring 70 m langt, hvilket siger lidt om sigten idet vi kunne se hele skibet fra stævn til agter uden problemer. Det første der tiltrak sig opmærksomheden var en kanon der var monteret på agterdækket. Da den var blevet ordentligt undersøgt (og prøvet at ride på) svømmede vi forbi rattet, der sad rimelig intakt tilbage.

Da dykker guiden førte os væk fra skibet forstod vi ikke rigtig hvad der foregik før vi opdagede 3 lastbiler der i sin tid var væltet af dækket da skibet var blevet sænket. Det vil sige jeg opdagede det, hvorimod Olsen præsterede at danse can can ovenpå dem uden at opdage noget som helst. Herefter blev vi ført forbi stævnen hvor formasterne var væltet og man kunne se ankerspillet. Dykker guiden havde fra starten sagt at vi ikke ville komme ind i vraket, men da vi hele tiden havde fulgt ham besluttede han sig alligevel til at gøre det. Han ledte os ind i stævnen hvor vi kunne se hvor skibet havde fået torpedoen i sin tid, pladerne var vredet indad og derved var der revet et mægtigt hul i stævnen og hvis skibet har sejlet hurtigt må det have gået fantastisk stærkt da vandet trængte ind. Vi svømmede tværs igennem hele vraket og dukkede frem øverst agter. Til at afslutte dykket svømmede vi ned til skruen. Nu var vores tid rigeligt opbrugt, 22 minutter med en største dybde på 34 meter giver en delt pæn mætningsgruppe, så vi holdt 6 minutter på 3 meter inden vi dykkede ud. Vel ankommet til overfladen slappede vi lidt af i solen. Herefter sejlede vi for sejl. Det var en fed oplevelse at sejle i strålende solskin, blåt hav og masser af tid. På vejen ind spiste vi frugt imens snakken gik om forskellen på dykning i vores og deres vand. Man kan kun sige en ting: det skal prøves.

Dagen efter var det meningen at vi skulle ud og dykke på nogle skrænter, som skulle være utrolige flotte, men da det blæste for meget blev vi nød til at aflyse det. Som et lille plaster på såret, fortalte Daniella om en ferskvands kilde, som lå ca. 50 km. inde i landet. Han fortalte endvidere at da han sidst havde været der kunne han ikke komme dybere end 21 meter, men han havde hørt at der havde været nogle huledykkere, som ikke havde nået bunden selv om de var nede på 100 meter. Vi fik også at vide, at der skulle være en hule hvor der var luft i og at vandet i kilden skulle være meget koldt.

Efter at vi havde fået tegnet kilden ind på vores kort over Sardinien fik vi travlt med at komme af sted. Da det var første gang vi skulle dykke i en kilde, kunne vi ikke komme hurtigt nok af sted. Efter vi havde tilbagelagt de 50 km. på bjergveje i bedste Italiensk stil, Det vil sige hornet i bund og på to hjul, fandt vi endelig kilden. Vi blev noget skuffet, for vi havde regnet med at det havde været en rimelig stor sø, men det var nærmest bare et lille "vandhul".

Nå men dykkes skulle der, så vi blev klædt om og fik os bevæget hen til "vandhullet", hvilket var en varm og klam oplevelse, temperaturen var oppe på 30 grader. Da vi endelig kom i vandet var der lige som om at få en hammer i hovedet, for vandet var koldt (ca. samme temperatur som herhjemme om sommeren). Da vi begyndte at dykke ned blev vi forbavset over den gode sigt der var. Vandet var så rent og klart, at den eneste måde vi kunne se at vi var i vandet på, var ved at se på den anden bobler eller ved at drikke en mundfuld vand, som smagte lige så godt som dansk postevand.

Det var en sjov fornemmelse at dykke ned der, for revnen var på det bredeste sted ca. 1,5 til 2 meter bred, og så gik det lodret ned, men hvad, vi viste jo at der kun var 21 meter ned. Vel ankommet til bunden, begyndte, Henrik som sædvanlig at rode i bunden, mens jeg kiggede på en ål. Nærmest ved et uheld kom jeg til at se på mit manometer og jeg skulle allerede have brugt 50 bar, det kunne simpelthen ikke passe, for så meget luft bruger jeg ikke. Jeg så på min dybdemåler i uret, den stod på 34 meter, men da vi havde været på 34 meter dagen før, kunne jeg have glemt at nulstille uret, så jeg så også på dybdemåleren i konsollet - **UPS!** - den viste også 34 meter. Min næste opgave var så at gøre Henrik forståeligt, at vi befandt os på 34 meter, men da han så mit ur, troede han at jeg mente 34 minutter, så han skubbede mig væk for vi havde jo kun dykket i et par minutter. Han fik så også lov til at se den anden dybdemåler meget tæt på sin maske og efter at have forstået hvad jeg mente, blev vi ret hurtigt enige om, at vi skulle mod overfladen. Selv om vi stod på 34 meter kunne vi se overfladen så vi kunne sagtens se hvad vej vi skulle.

Da vi kom på 10 meter begyndte vi at lede efter den hule som skulle være der. Efter et par minutter fandt vi da også et hul i klippen på 12 meter vand. Det var en stor cirkelrund hule, hvor der var luft i den øverste halvdel. Vi blev enige om at vi lige skulle op og se hvordan der så ud deroppe, det var utroligt flot med alle de drypsten der havde de mærkeligste former. Vi dykkede ud af hulen og satte os på 3 meter i 8 minutter bare for en sikkerheds skyld. Der fik vi travlt med at studere Italienske mønter, for kilden blev brugt som ønskebrønd. Jeg tog for resten 3 mønter med op fra 34 meter. Medens vi lå på 3 meter deko kom vi til at se op mod overfladen, hvor der var ca. 50 der stod og så ned på os.

Vel ankommet til overfladen efter 25 minutter fik vi travlt med at klæde om for ikke at smelte i dragterne. Da vi kom tilbage til dykkercentret fik vi at vide at kilden lå i 600 meters højde, så det var et rigtigt **UPS** dyk !.

Den næste dag pakkede vi teltet ned og betalte for vores overnatninger på campingpladsen, men da vi kørte blev vi enige om, at vi blev nød til at dykke en gang til i kilden, men denne gang holdt vi os til hulen og lige før vi skulle op tog en kigger ved den sprække, som vi dykkede ned i, i går - og ganske rigtig - den så dyb ud, så det var nok ikke min dybdemåler der viste forkert.

